

BRIAN HERBERT/KEVIN J. ANDERSON

DUNE

BĂTĂLIA CORRINULUI

Traducere din limba engleză de
CRISTINA GHIDOVEANU ȘI ȘTEFAN GHIDOVEANU

ARMADA

Lui Pat Lo Brutto, pentru sprijinul tău susținut acordat chiar de la începutul proiectelor noastre legate de DUNE. Entuziasmul, cunoștințele și perspicacitatea ta au făcut ca aceste cărți să fie mult mai bune decât orice am fi putut face noi singuri. Ești, cu adevărat, un redactor polivalent, care știe la fel de multe ca un geniu renascentist.

„Deși milioane de oameni au fost măcelăriți de mașinile gânditoare, nu trebuie să-i numim «victime». Nu trebuie să-i socotim pierderi. Șovăi să-i număr chiar printre martiri. Fiecare persoană care a murit în această Mare Revoltă nu trebuie să fie considerată cu nimic mai prejos de un erou. Ne vom scrie mărturia imuabilă astfel încât să oglindim acest lucru.“

SERENA BUTLER, lucrări private ale Consiliului Jihadului

„Nu-mi pasă câte documente îmi arătați, câte înregistrări sau interviuri sau blesteme de dovezi! Sunt, poate, singura persoană încă în viață care cunoaște adevărul despre Xavier Harkonnen și despre adevăratele motive ale faptelor sale. Am păstrat tăcerea toate aceste decenii pentru că însuși Xavier mi-a cerut-o, pentru că este ceea ce ar fi vrut Serena Butler și pentru că necesitățile Jihadului o impuneau. Dar nu pretind că propaganda voastră este corectă, indiferent câți cetățeni ai Ligii o cred. Amintiți-vă, eu, unul, am trăit toate acele evenimente! Niciunul dintre voi nu le-a trăit.“

PRIMERO VORIAN ATREIDES, expunere către Liga Nobililor

„Eroarea cea mai gravă pe care o poate face o persoană care gândește este să creadă că o anumită versiune a istoriei reprezintă un fapt absolut. Istoria este consemnată de către o serie

de observatori, dintre care nici măcar unul nu este imparțial. Faptele sunt distorsionate de simpla trecere a timpului și, în special în cazul Jihadului Butlerian, de mileniile epocilor întunecate ale omenirii, de denaturările intenționate ale diverselor secte și de alterarea inevitabilă care este generată de acumularea erorilor cauzate de neglijență. Omul înțelept, prin urmare, va considera istoria doar un șir de lecții menite să fie învățate, de alegeri și de ramificații, care trebuie cântărite și discutate, și de greșeli care n-ar mai trebui făcute niciodată.“

PRINȚESA IRULAN, „Prefață“, *Istoria Jihadului Butlerian*

69 Î.G.

(ÎNAINTE DE GHILDĂ)

„Mașinile nu distrug. Ele creează, cu condiția să ne asigurăm întotdeauna că mâna care le controlează este destul de puternică pentru a le domina.“

RIVEGO, pictor de fresce de pe vechiul Pământ

Erasmus găsea fascinantă, ba chiar amuzantă, ordinea în care mâncau ființele umane muribunde și lipsite de speranță. Reacția lor făcea parte în întregime din procesul experimental, iar el considera că rezultatele meritau osteneala.

Robotul se plimba tacticos pe coridoarele complexului său de laboratoare meticolos organizat de pe Corrin, fluturându-și roba stacojie, luxoasă. Îmbrăcămintea propriu-zisă era o afectare pe care o adoptase pentru a căpăta o înfățișare maiestuoasă. Din păcate, victimele, în celulele lor izolate, dădeau puțină atenție gâteliilor lui, preocupate, în schimb, de propria suferință. Nu se putea face nimic în privința asta, din moment ce oamenii, a căror atenție era atât de ușor de distras, găseau dificil să se concentreze asupra unor probleme care nu-i afectau în mod direct.

Cu decenii în urmă, detașamente de roboți constructori eficienți ridicaseră acest complex cu boltă înaltă, potrivit cerințelor lui exacte. Numeroasele camere bine echipate, fiecare complet izolată și sterilă, conțineau tot ceea ce avea nevoie Erasmus pentru experimentele sale.

În timp ce-și continua tururile de inspecție obișnuite, robotul independent trecu pe lângă ferestrele de plaz transparent ale încăperilor

etanșe în care zăceau legați de paturi subiecții pe care făcea experimente legate de molimă. Unele specimene erau deja paranoide și cuprinse de delir, etalând simptomele retrovirusului, în timp ce altele erau îngrozite din motive bine întemeiate, raționale.

Până acum, experimentele asupra bolii artificiale erau aproape încheiate. Rata efectivă a mortalității directe ajunsese la patruzeci și trei la sută, deloc perfect, însă era vorba totuși de cel mai mortal organism viral din istoria umană consemnată. Avea să servească scopului necesar, iar Omnius nu mai putea aștepta prea mult. Ceva trebuia făcut repede.

Cruciada sfântă a ființelor umane împotriva mașinilor gânditoare se prelungea vreme de aproape un secol, cu multe distrugerii și abateri de la țel. Atacurile fanatice permanente ale Armatei Jihadului aduseseră pagube incalculabile imperiului sincronizat, distrugând navele de luptă la fel de repede pe cât reușeau să le reconstruiască diferitele întrupări ale hiperminții. Progresul lui Omnius intrase într-o stagnare de neiertat. În cele din urmă, Omnius ceruse o soluție. Din moment ce conflictul militar direct nu se dovedise destul de eficient, erau explorate alternativele. Epidemiile, de exemplu...

Potrivit simulărilor, o epidemie cu răspândire rapidă ar fi putut fi o armă superioară, slujind la eradicarea populațiilor umane, inclusiv a forțelor lor militare, lăsând, în același timp, infrastructura și resursele intacte pentru mașinile gânditoare victorioase. După ce epidemia special proiectată își făcea treaba, Omnius putea culege roadele și putea pune din nou sistemele în funcțiune.

Erasmus avea unele rezerve în legătură cu această tactică, temându-se că o boală îndeajuns de îngrozitoare ar putea nimici ultima ființă umană. Și, cu toate că Omnius ar fi putut fi mulțumit cu dispariția totală, robotul autonom nu dorea câtuși de puțin o asemenea soluție finală. Rămânea extrem de interesat de aceste creaturi, în special de Gilbertus Albans, pe care îl crescuse ca pe un surrogat de fiu, după ce-l scosese din țarcurile mizerabile ale sclavilor. Într-un sens pur științific, Erasmus avea nevoie să păstreze suficient material organic pentru studiile sale de laborator și de teren asupra naturii umane.

Nu puteau fi omorâți *toți*. Doar cei mai mulți dintre ei.

Dar creaturile erau remarcabil de flexibile. Se îndoia că până și cea mai rea dintre epidemii ar fi putut nimici complet specia. Ființele umane aveau o capacitate surprinzătoare de a se adapta la dificultăți și de a le depăși prin mijloace neortodoxe. Măcar dacă ar învăța și mașinile gânditoare să facă la fel!

Strângându-și roba splendidă, robotul cu piele ca de platină intră în încăperea centrală a complexului, unde prizonierul său tlulaxa trădător crease retrovirusul ARN perfect. Mașinile gânditoare se dovedeau eficiente și devotate, dar era nevoie de imaginația perversă a unei ființe umane pentru a canaliza mânia lui Omnius pe un curs al acțiunii complet distrugător. Niciun robot sau computer n-ar fi putut concepe o asemenea moarte și distrugere îngrozitoare; asta cerea imaginația unui om însetat de răzbuinare.

Rekur Van, inginer biolog și genetician, acum stigmatizat peste tot în Liga Nobililor, se foi în suportul lui de menținere a vieții, incapabil să miște altceva decât capul, din cauză că nu avea brațe sau picioare. Un racord de retenție conecta corpul geneticianului la tuburi pentru substanțe nutritive și pentru reziduuri. La scurt timp după ce-l capturase, Erasmus avusese grijă ca bărbatului să-i fie extirpate membrele, făcându-l mult mai ușor de manevrat. Cu siguranță, nu era demn de încredere, spre deosebire de Gilbertus Albans.

Robotul modelă un surâs vesel pe chipul de metalfluid.

— Bună dimineța, Ciot... Avem mult de lucru astăzi. Poate o să terminăm chiar seriile inițiale de teste.

Chipul alungit al bărbatului tlulaxa era chiar mai slăbit ca de obicei; ochii de culoare închisă, apropiați, se roteau de colo până colo precum cei ai unui animal prins în capcană.

— Era timpul să apari. Sunt treaz de ore întregi și nu fac altceva decât să mă uit pe pereți.

— Atunci ai avut destul timp să născocesci noi idei remarcabile. Abia aștept să le aud!

Ca răspuns, prizonierul mârâi o insultă grosolană. Apoi întrebă:

— Cum mai merge cu experimentele de regenerare reptiliană? Ce progrese ai mai făcut?

Robotul se aplecă spre el și ridică o porțiune de înveliș biologic ca să se uite la pielea dezgolită de pe unul dintre umerii plini de cicatrice ai lui Rekur Van.

— Încă nimic? întrebă bărbatul tlulaxa cu îngrijorare.

Înclină capul într-un unghi ciudat, încercând să-și vadă mai amănunțit ciotul brațului.

— Nu pe partea asta.

Erasmus examinează învelișul biologic de pe celălalt umăr.

— S-ar putea să avem ceva aici. O umflătură clară, crescută pe piele.

Fiecare loc în care făcea teste conținea catalizatori celulari diferiți, injectați în piele, în încercarea de a regenera membrele retezate.

— Extrapolează pe baza datelor pe care le ai, robotule. Cât o să mai dureze până când îmi cresc la loc brațele și picioarele?

— Asta-i greu de spus. Ar putea fi câteva săptămâni, poate mult mai mult...

Robotul frecă umflătura de pe piele cu degetul metalic.

— Pe de altă parte, creșterea asta ar putea fi cu totul altceva. Are o culoare roșiatică; poate că nu-i nimic mai mult decât o infecție.

— Nu simt nicio durere.

— Ai vrea s-o scarpin?

— Nu. O să aștept până când o s-o pot face singur.

— Nu fi obraznic. Acesta ar trebui să fie un efort de colaborare...

Deși rezultatele erau promițătoare acest proiect nu era prioritatea robotului. Se gândea la ceva mult mai important.

Erasmus făcu o mică ajustare la o conexiune intravenoasă care șterse nemulțumirea de pe chipul alungit al bărbatului. Fără îndoială, Rekur Van trecea printr-una dintre schimbările lui periodice de dispoziție. Erasmus îl observa îndeaproape și-i administra medicamentele necesare pentru a-l face să funcționeze eficient. Poate că reușea să-l împiedice pe tlulaxa să aibă astăzi vreuna dintre crizele lui serioase de năbădăi. În unele dimineți, orice îl putea face să izbucnească. Alteori, Erasmus îl provoca intenționat, doar ca să observe rezultatul.

Controlarea ființelor umane, chiar și a unui asemenea exemplar dezgustător, era în parte știință și în parte artă. Acest prizonier decăzut reprezenta un subiect, în aceeași măsură ca și oricare dintre

oamenii din țarcurile și camerele împrășcate de sânge. Chiar și când bărbatul tlulaxa era împins până la extrem, când se zbătea să-și smulgă sistemele de menținere a vieții, nefolosind altceva decât dinții, Erasmus îl putea face întotdeauna să lucreze din nou la epidemii. Din fericire, bărbatul îi disprețuia pe oamenii din Ligă chiar mai mult decât își ura stăpânii mașini.

Cu decenii în urmă, în timpul unei mari răsturnări politice din Liga Nobililor, secretul întunecat al fermelor de organe tlulaxa fusese dezvăluit, spre oroarea și dezgustul omenirii libere. Pe lumile Ligii, opinia publică fusese atârțată împotriva cercetătorilor geneticieni, iar mulțimile oripilate distruseră fermele de organe și-i siliseră pe cei mai mulți dintre tlulaxa să se ascundă, cu reputația iremediabil pătată.

Pus pe fugă, Rekur Van se îndreptase spre teritoriul sincronizat, ducând cu el ceea ce credea că este un cadou irezistibil: materialul celular necesar pentru a face o clonă perfectă a Serenei Butler. Erasmus fusese uluit, amintindu-și discuțiile captivante cu femeia prizonieră. Van, disperat, fusese sigur că Erasmus ar fi vrut-o, din păcate însă, clonele pe care le creștea nu aveau nimic din amintirile Serenei, nimic din pasiunea ei. Erau doar replici goale.

În ciuda banalității clonelor, Erasmus îl găsea totuși foarte interesant pe Rekur Van însuși, spre marea spaimă a omulețului. Robotului independent îi plăcea tovărășia lui. Iată, în sfârșit, pe cineva care vorbea limbajul lui științific, un cercetător capabil să-l ajute să înțeleagă mai multe despre nenumăratele ramificații și căi de investigație ale organismelor umane complexe.

Erasmus socoti primii ani o provocare, chiar și după ce-i tăiasă brațele și picioarele micului tlulaxa. În cele din urmă, după manipulări atente și un sistem de recompense și pedepse atent administrate, îl transformase pe Rekur Van într-un subiect de experiment pe deplin rodnic. Situația omului fără membre părea mai curând asemănătoare celei a propriilor lui cobai din falsele ferme de organe. Erasmus găsea acest lucru încântător de ironic.

— Ți-ar plăcea acum o mică gustare, înainte de a ne apuca de treabă? sugerează Erasmus. Poate un biscuit de carne?

Lui Van i se aprinseră ochii, pentru că aceasta era una dintre puținele plăceri care-i mai rămăseseră. Făcute din diferite organisme crescute în laborator, inclusiv din rămășițe umane, biscuiții de carne erau considerate delicatose în lumea de baștină tlulaxa.

— Dă-mi de mâncare sau refuz să lucrez mai departe pentru tine.

— Folosești prea des amenințarea asta, Ciot. Ești conectat la recipientele cu soluții nutritive. Chiar dacă refuzi să mănânci, n-o să mori de foame.

— Vrei cooperarea, nu doar supraviețuirea mea și mi-ai lăsat prea puține monede de schimb.

Chipul bărbatului tlulaxa se strâmbă.

— Foarte bine. Biscuiți de carne! strigă Erasmus. Patru-Mâini, ocupă-te de asta.

Intră unul dintre asistenții umani monstruoși din laborator, ținând în echilibru în cele patru brațe grefate un platou plin cu gustări organice dulci. Micul tlulaxa se foi în suportul lui de menținere a vieții ca să se uite la hrana înfiorătoare și la perechea suplimentară de brațe care fusese cândva a lui.

Având unele cunoștințe despre procedeele de grefare folosite de rasa tlulaxa, Erasmus transplantase brațele și picioarele fostului negustor de sclavi la doi dintre asistenții de laborator, adăugând carne, tendoane și oase artificiale pentru a ajusta membrele la lungimea potrivită. Deși era doar un caz experimental și o experiență din care să învețe, avusese un succes remarcabil. Patru-Mâini era deosebit de eficient la cărat obiecte; Erasmus spera să-l învețe într-o zi să jongleze, ceea ce l-ar fi putut distra pe Gilbertus. În schimb, Patru-Picioare putea să alerge ca o antilopă în câmp deschis.

De câte ori unul dintre asistenți apărea în raza lui vizuală, bărbatului tlulaxa i se aducea aminte cu brutalitate de starea sa deznădăjduită.

Din moment ce Rekur Van nu avea mâini, Patru-Mâini folosi două dintre ale lui, perechea care aparținuse cândva prizonierului, ca să îndese biscuiți de carne în gura lăcomă, deschisă. Van arăta ca un pui flămând cerând viermi de la pasărea mamă. Firimituri galbui-maronii îi alunecau de-a lungul bărbiei, pe bluza neagră care-i

acoperea torsul; unele cădeau în baia nutritivă, de unde materialele urmau să fie reciclate.

Erasmus ridică o mână, făcându-l pe Patru-Mâini să se oprească.

— Deocamdată destul. O să capeți mai mult, Ciot, dar mai întâi ai treabă. Să trecem în revistă împreună statisticile de azi ale mortalității cauzate de diferitele tulpini experimentale.

Interesant, se gândi Erasmus, că Vorian Atreides, fiul trădătorului titan Agamemnon, încercase o metodă asemănătoare de a distruge hipermințile Omnium, instalând un virus de computer în sferile de actualizare livrate de căpitanul robot Seurat, fără să știe. Dar mașinile nu erau singurele vulnerabile la infecții mortale...

După ce se bosumflă pentru o clipă, Rekur Van își linse buzele și se apucă de treabă, studiind rezultatele. Părea să se delecteze cu cifrele privind pierderile.

— Ce încântător, murmură el. Molimele astea reprezintă cea mai bună metodă de a omorî trilioane de oameni...